

Predikan 16:e söndagen efter trefaldighet, 6 oktober 2019 i Vallentuna kyrka

Döden och livet - är rubriken i dag i evangelieboken.

Om du en gång givits gåvan livet, så är även döden din ständige följeslagare. Vi i det moderna samhället gör så mycket vi kan för att undvika döden, vi talar oftast inte ens om döden som just att dö, vi säger istället, gått bort, somnat in, tagit ned skylten osv. Men vi går inte bort, vi somnar inte in, för den som går bort kan komma tillbaka och den som somnar kommer en gång även att vakna. Vi dör, vårt hjärta slutar slå och ingen kommer här på jorden höra vår röst "live" igen. Men jag ser inte det svåra i det. En franciskaner munk sade en gång till mig att sorg är en mycket egoistisk känsla. Först tyckte jag att det var något otäckt att säga, men sedan då jag tänkte efter och han förklarade så insåg jag att han hade rätt. Den som dör, dör ju inte egentligen, inte på riktigt, kroppen, den maskin som personen haft hela livet, slutar att fungera och kan inte längre inhysa själen, men själen, anden, allt det som gjort denna person till den, den är, den lever vidare och möts där och då av Jesus. Jesus säger i Joh 14: I min faders hus finns många rum. Skulle jag annars säga att jag går bort för att bereda plats för er? Och om jag nu går bort och bereder plats för er, så skall jag komma tillbaka och hämta er till mig, för att också ni skall vara där jag är.

Alltså kommer vi att få komma till en plats som är beredd för oss, vi dör alltså i kroppen men inte i anden. Så den som dör ifrån oss här på jorden sörjer inte sin död, då den väl inträffat. Vi sörjer att vi aldrig mer här på jorden kommer att få vara nära allt det som den person som dött är, alltså så som munken sade en rent egoistisk känsla. Men ordet egoism har oftast en negativ klang, men det behöver det inte vara, att sörja någon kommer inte att drabba andra. Om jag egoistiskt stjälar andras egendom drabbar det andra, men mina känslor av hunger eller sorg påverkar inte andra. Dock kvarstår att den döde inte sörjer sitt liv, men vi sörjer den döde. Om vi nu accepterar att Jesus led, dog och uppstod för att vi alla skall ha ett evigt liv, då borde ju inte döden vara något som skrämmer oss. Men alla är vi rädda för det okända, vissa skulle nog säga att även Jesus själv var rädd, då han svettades blod i Getsemane trädgård. Jag anser dock att vi blir mer rädda för döden ju mer vi skjuter den ifrån oss som något överkligt och osant. Jesus dör och uppstår, i samma ögonblick som han blir Kristus så befriar han alla från döden, vi uppstår till evigt liv, organismen kroppen, atomerna och det som kallas kött blir kvar här i den fysiska världen medan vår själ/ande lever vidare i den metafysiska världen. Hur det är där har varken jag eller du någon aning om, men det bör ju inte vara värre än här. Alltså inget att vara rädd för- Herre frisäg oss i domen. Vi blir alla genom Jesus offer på korset frisagda i domen, hur det går till har jag ingen aning om, men jag har tillit till Gud. Jag har i mitt liv varit nära döden ett antal ggr, ingen av dessa ggr har jag varit rädd, men jag vet ju inte hur det blir då döden verkligen kommer, men just nu har jag tillit till den Jesus som skänkte mig och alla er andra ett evigt liv genom sin död och uppståndelse. Jesus kunde uppväcka döda i Israel så som evangelietexten visar på, Kristus har sett till att ingen behöver dö. I samma ögonblick som vi föds börjar vi att dö, då vi nu vet det, varför lever vi inte mer? Ja det kan man verkligen undra. Ni som hört mig predika förr vet kanske att jag ibland kastar ut frågor som jag inte kan eller vill försöka svara på. Döden skrämmer mig inte, jag har många ggr suttit med personer då de dör, i min roll som präst, jag har haft många samtal med döende personer på palliativa avdelningar, döden skrämmer mig inte, för jag vet något. För min del, i mitt liv är det en sann övertygelse att vi då vi dör går in i det eviga livet. Livet just nu är en hårsman ifrån döden, ändå talar vi aldrig om den, jag har valt att göra döden till min vän, jag har

märkt att ju mer jag omfamnar min egen död och tänker på den, desto mindre rädd blir jag för den. Hur, när och var, det har jag ingen aning om, men jag vet att Jesus Kristus möter upp mig i samma ögonblick som min kropp organismen Magnus slutar att fungera och jag dör, vart vi går vet jag inte men jag litar på att Min Gud kommer att ta hand om mig på det sätt som passar just mig bäst/ Amen.

Magnus Crispin Back, vik. präst i Vallentuna församling

Magnus.crispinback@svenskakyrkan.se